

man i disse Forhold ser det gamle Ord bekræftet, at enhver Djævel kun regerer sin Tid. Det synes heldigvis at være saaledes, at naar en Epidemi har raset en kortere eller længere Tid, aftager den, om jeg maa bruge det Udtryk, saavel i Smittestyrke som derved, at Sygdommens Angrebsstyrke bliver stærkt afsvækket. Det har vi oplevet for Mund- og Klovesygens Vedkommende adskillige Gange her i Landet i tidligere Tider, og det bekræfter sig i Virkeligheden ogsaa denne Gang. Naar Mund- og Klovesygen har været saa almindeligt udbredt navnlig her paa Øerne og ganske særlig paa Sjælland, saaledes som Tilfældet er, skulde man tro, at med den overordentlig store Smitsomhed, som Sygdommen har, vilde det være umuligt, at ikke alle Besætninger f. Eks. her paa Sjælland — lad mig holde mig dertil — først skulde have Sygdommen, inden Epidemien var forbi. Men det viser sig alligevel, at saaledes gaar det ikke. Smitsomheden afsvækkes, og de enkelte Tilfælde, der paa dette sene Stadium optræder, har et saa mildt Forløb, at Dyr lægerne undertiden endogsaa har vanskeligt ved at konstatere Sygdommen.

Det er netop det, der er sket i Aalborg Amt for nylig; dér optraadte pludselig en Del Efternølere af Sygdomstilfælde i Amtet, og de var saa milde, at der gik en Uges Tid hen, inden Dyr lægen, som behandlede Dyrene i det første Tilfælde — behandlede dem for noget andet —, blev klar over, at Sygdommen var Mund- og Klovesyge. Her var der altsaa sket det, at denne Besætning havde staaet og været smittet, uden at man havde vidst det, og der forelaa netop derfor en betydelig Fare for, at Smitten kunde brede sig videre ud, hvad der ogsaa har vist sig at være Tilfældet, idet der er optraadt 12 Tilfælde i Aalborg Amt i Forbindelse med dette ene, hvis Oprindelse kan spores helt tilbage til en Ejendom i Sønderjylland, hvorfra der var indført et enkelt Dyr. Nu er det ganske aabenbart, at man i Aalborg Amt, som tidligere saa godt som slet ikke har haft denne Sygdom, er blevet mere opskræmt, end Befolkningen vilde være blevet i andre Amter, som er mere kendt med Sygdommen. Jeg var under et stærkt Pres, da dette Tilfælde optraadte, for ikke blot at slaa den Besætning, her er Tale om, ned, men ogsaa at lade være med at afsperre Aalborg Amt fra Eksport, altsaa for paa een Gang at slaa Besætningen ned og lade Eksporten fortsætte. Jeg valgte nu den Vej ikke at slaa Besætningen ned paa Grund af de særlige Omstændigheder ved dette Sygdomstilfælde, der gjorde det sandsynligt,

at der vilde komme flere Tilfælde paa Egnen, saaledes at det netop var en Afspærring, det gjaldt om at foretage, og jeg tog da det Standpunkt, at Amtet som saadant maatte afsperres. En saadan Afspærring er noget, som saa mange Amter her i Landet har maattet lide under. Jeg kunde nævne næsten alle Amterne paa Øerne, ogsaa Amter i Sønderjylland og det øvrige Jylland; de har haft Afspærring endda i lange Tider, og Aalborg Amt maa ogsaa se at finde sig i Afspærringen, selv om det er meget beklageligt, at den maa foretages. Jeg haaber ikke, at den skal vare ret længe. Men Forholdet er dette, at det vilde være umuligt at gennemføre en Bekæmpelse af Sygdommen midt under en voldsom Epidemi ved Nedslagning; det vilde være — det er ikke for meget sagt — ganske meningsløst, om vi den Gang, vi havde mange Hundrede smittede Besætninger staaende her i Landet, var begyndt at slaa ned for Fode. Det vilde medføre en ganske kolossal Udgift, og sandsynligvis slet ikke være Midlet til at komme af med Sygdommen, idet der, efter at Epidemien som saadan er ophørt, stadig væk kommer disse spredte uforklarlige Tilfælde, der naturligvis skyldes en bestemt Smitte, som man ikke altid kan efterspore. I denne Efterperiode at bruge Nedslagning i alle enkelte Tilfælde vilde ikke være rigtigt. Det vilde ikke være rigtigt at holde paa, at hver eneste Gang der opstaaer Sygdomstilfælde, skal Landbrugsministeren lade de paagældende Dyr slaa ned uden Hensyn til, hvor og hvorledes Besætningen er, hvorvidt den findes midt i en Landsby eller paa et afsides Sted, og ganske uden Hensyn til, at det maaske er en værdifuld Avlsbesætning. Man kan ikke give generelle Regler, man maa tage Forholdene, saaledes som de ligger i det enkelte Tilfælde, og derefter vælge det mest effektive Bekæmpelsesmiddel. Men jeg vil sige, at den Hensigt, som er givet af det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (S. Rasmussen) om at bruge Nedslagning i stor Udstrækning, paa Forhaand er imødekømt. Det er den Vej, vi er gaaet, siden Epidemien som saadan er hørt op og der er indtruffet disse Eftertilfælde, som Veterinærerne havde forudset. Thi man kan ikke vente, at det vil gaa saaledes, at Sygdommen faar en saa almindelig Udbredelse, som den havde for tre Aar siden, og at den saa pludselig med eet Slag hører op. Der kan komme saadanne enkelte Tilfælde, og det er ogsaa muligt, der kan komme flere endnu. Men da er det paa sin Plads, at man slaar ned, hvor der ikke foreligger særlige Grunde til at se Tiden